

Само, който го мързи, не може да оцелее

Андрей, р. 1950

Роден съм през 1950 година в град Перник. Произхождам от бедно и многобройно семейство. Баща ми е необразован и е работил на много места, за да изхранва всички ни. Майка ми е учила до 3-ти клас и през повечето години е била без работа, защото се е грижила за петте си деца. Когато поотраснахме, започна работа в „Комуналстрой” като хигиенистка. По-късно се разболя и я трудоустроиха без право на работа. Имам три сестри и един брат. Аз съм най-голям и детството ми премина трудно. Успях да уча до 7-ми клас, но не ходех редовно на училище, поради липса на пари и дрехи. На 14-15 години вече ходех, където намерех работа, за да изкарам пари и да помогна на родителите ми. Товарех в „Топливо” тухли, вар, цимент, желязо; помагах в мебелни магазини да товарят мебели, печки. Най-трудно ми беше през есента и зимата, защото ходех да копая въглища на „Куциян” и да събирам дърва, за да се топлим. При нас живееше баба ми, дядо ми и се грижехме и за тях. Те обичаха да си налагат волята и ако не ставаше тяхното ни гонеха от къщи, защото къщата беше тяхна. Често спехме по комшии, близки и роднини, докато се оправят взаимоотношенията. Когато отидох в казармата в Радомир се запознах с моята съпруга. Набързо се оженихме и по-късно ни се роди първата дъщеря. Уволних се и започнах работа в „Стомана” като общ работник. Няколко години прекарах там заедно с брат ми. С него стана инцидент и загина на работното си място. Напуснах работа, защото се уплаших и се преместих в „Домостроителен комбинат” град Перник. Работата ми беше тежка, но вече чакахме трето дете и трябваше да работя. В комбината разтоварях и пълнях цимент. Носех тежките чували на гръб, защото нямаше техника. Разболях се от астма вследствие на прахта и напуснах. Отидох след това в „Комуналстрой”. Миех улиците и извозвахме битовите отпадъци. Работата

ми беше по-лека, но взимах по-малко пари. След 2-3 години отидох в мина „Бела вода” като копач. Чакахме четвъртото дете. С баща ми имахме непрекъснато конфликти. Искаше ми заплатата и все ни гонеше от дома. През 1984/1985 година се скарахме, защото имахме различие в мнението около промяната в имената. Той не искаше да си променя името и не разрешаваше и на нас. Преместихме се да живеем в град Радомир. Смених си и работата. Започнах в БДЖ. Дадох ми и квартира. Като порасна най-малкото ми дете, съпругата ми започна работа в „Пролетарии” като шивачка. Наложих се на няколко пъти да се премества, но и сега работи в гръцка фирма и е шивачка, кройчик, гледачка...чистачка.

Четири ми деца са вече големи. Всичките учиха до 8-ми клас. Имам 6 внучета. Петте са ученици, 1-ви, 2-ри, 4-ти, 6-ти и 8-ми, а най-малкото е на една година. Всичките ми деца работят. Трудолюбиви са и са добри. Най-малката ми дъщеря отиде да работи в Испания и с каквото може ни помага. Години наред имах проблеми със зет ми, на втората ми дъщеря съпруга. Общувахе с лоши хора и го съдиха на 10 години затвор. Чакаме го да си дойде след 1-на година, но през това време срещнахме трудности от всякакъв характер.

Животът ми досега протече трудно, но се радвам, че все пак имам дом и семейство. Със съпругата ми живеем бедно и мизерно, но не ни се е налагало да ни спират тока, водата. Никога не сме се унижавали да просим и да търсим помощи. Взимали сме заеми от близки, но сме ги връщали. ”Само, който го мързи, не може да оцелее”. Това съм го предал и на децата ми и на внучетата ми.